

den Opretholdelse af Lovgivningsmagtens fri Stilling, som Udvalget har kunnet sikre ved dette Forslag, nærmest er formel. Jeg er nemlig ikke blind for, at har man først anvendt, som jeg nu hører det skal blive, ca. 1½ Mill. Kr. til Grunderhvervelser til Banegaardsanlæg i og ved Kjøbenhavn ud over de meget betydelige Beløb, der allerede ere anvendte til Erhvervelse af Grunde, hvorover der endnu ikke er disponeret, vil Lovgivningsmagten dog faktisk betragte sig som bunden til Gennemførelsen af de Foranstaltninger, her foreslaas, og da er der visse Ting, som absolut maa siges at være afgørende for den af Statsbanerne og nu ogsaa af Regeringen ønskede Ordning af vore Banegaardsforhold. Derved tænker jeg nærmest paa Grunderhvervelserne til den ny Rangerbanegaard ude ved Vestre Kirkegaard og de dermed i Forbindelse staaende Baneanlæg.

Det er undertiden ret trist at være Spaamand, for enten desavouerer Fremtiden en, idet ens Spaadom ikke gaar i Opfyldelse, eller ogsaa kan det hænde, at den gaar i Opfyldelse i en langt uhyggeligere Grad, end Spaamanden oprindelig har tænkt sig. Jeg tænker her paa en Disput, jeg ved Slutningen af de Forhandlinger, der førtes i Begyndelsen af Halvfemserne om Kjøbenhavns Banegaardsforholds Ordning, havde med den daværende Minister. Jeg udtalte da som min Anskuelse, at det var meget uklogt at anlægge med Bekostning af mange Millioner en Godsbanegaard paa det Sted, hvor den nu ligger, idet jeg gjorde gældende, at der var enhver Mulighed for Udvidelse udelukket. Den paa-gældende Minister svarede i en næsten haanlig Tone, at det vilde der jo aldrig kunne blive Tale om, og selv om en Udvidelse blev nødvendig, skulde han nok faa det nødvendige Areal. Ja, vel, det kan faas — nu se vi, hvorledes det kan faas. Nu se vi, hvor uhyggelig jeg havde Ret den Gang, da jeg advarede mod at anlægge Godsbanegaarden paa det Sted, hvor den ligger. De Herrer ville erindre, at efter Vedtagelsen af Lovforslaget i 1894 med de ret store Beløb, der da bevilgedes, have vi i 1897 vedtaget en Tillægslov, som yderligere bevilgede 1,800,000 Kr. til Godsbanegaarden ude ved Kallebodstrand, hvorved det blev muligt at inddrage et Areal af 16 Tdr. Land, som oprindeligt var bestemt til at skulle ligge inde midt paa Godsbanegaarden som Vandareal, en Ordning, som fuldstændigt vilde have umuliggjort en Benyttelse af Arealet i sin Hel-

hed, da dette Vandareal laa omtrent paa det Sted, hvor nu de ny Rangerspor ligge. Det viser sig nu, at til Trods for den forøgede Bevilling i 1897 og til Trods for, at man derved fik arronderet Banegaardsarealet paa en forstandig Maade ved Opfylden ogsaa af de omtrent 16 Tdr. Land, er man nu, forinden Banegaarden ret vel er kommen i Brug, naaet dertil, at man ser sig om efter Plads til en ny Rangerbanegaard. Det kan selvfølgelig ikke være af rene Lüksushensyn — den Tanke vilde jo være urimelig —, at man nu allerede vil til at ekspropriere til Anlæg af en ny Rangerbanegaard til Supplering af Godsbanegaarden. Det kan fornuftigvis kun antages at være begrundet i, at Pladsen allerede er for ringe, medmindre det skulde ligge deri, at den ny Form for Rangering er i den Grad upraktisk — ved Siden af at den, som vi alle vide, er saa forfærdelig dyr —, at man maa sige, at Banegaardsanlægget er forfejlet i den Grad, at det har maattet søge sit Supplement. At der er noget forfejlet i hele Ordningen, er der vel ingen af os, der er blind for, men at man allerede nu skulde behøve en helt ny Banegaard, langt længere borte fra Kjøbenhavn, til Supplering af den ny Godsbanegaard, havde jeg dog ikke ventet. Der have Forholdene givet mig langt større Ret, end jeg ønskede, den Gang jeg udtalte min Anskuelse om det forfejlede i Anlægget. Nu kan det imidlertid ikke ændres. Er det nødvendigt at skaffe mere Rangerplads, end der er paa den nuværende Banegaard, maa det naturligvis tilvejebringes.

Men jeg kan ikke se andet i den Ordning, der tilsigtes, end at gaar man til dette ydre Arrangement af Rangerbanegaard og Sporvejsforbindelse uden om Vestre-Kirkegaard, er man saa langt inde paa Arrangementet med Flytning af Personbanegaarden, at man omtrent maa opgive Haabet om nogen Sinde at opnaa, hvad jeg anser for det eneste forstandige, nemlig at lade Banegaarden blive liggende, hvor den ligger. Jeg vil imidlertid ikke have Ansvaret for at være medvirkende til, at et saa stort Gode som det at have en velbeliggende Personbanegaard tages bort fra den fremtidige kjøbenhavnske Befolkning, og jeg vil derfor ikke kunne stemme for det Forslag, her foreligger. Jeg ser deri, som sagt, det første praktiske Skridt til at faa Flytningen gennemført.